RETTENS DOM (Første Udvidede Afdeling)

19. september 2001 *

I sag T-58/99,

Mukand Ltd, Mumbai (Indien),

Isibars Ltd, Mumbai,

Ferro Alloys Corporation Ltd, Nagpur (Indien),

Viraj Impoexpo Ltd, Mumbai,

ved avocat K. Adamantopoulos og solicitor J. Branton, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Marquardt, som befuldmægtiget, bistået af Rechtsanwälte H.-J. Rabe og G. Berrisch,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Kreuschitz, som befuldmægtiget, bistået af barrister N. Khan, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 2450/98 af 13. november 1998 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af stænger af rustfrit stål med oprindelse i Indien og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 304 s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Udvidede Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne A. Potocki, J. Pirrung, M. Vilaras og N.J. Forwood,

justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 15. maj 2001,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

1 Sagsøgerne producerer og eksporterer stænger af blankt rustfrit stål (herefter »stålstænger«) til Fællesskabet.

2 Den 26. september 1997 modtog Kommissionen en klage fra foreningen Eurofer, der er en sammenslutning af stålvirksomheder i Fællesskabet, hvori det anførtes, at indførslen af stålstænger med oprindelse i Indien var genstand for subsidier og således forvoldte EF-erhvervsgrenen væsentlig skade. En meddelelse om indledning af en antisubsidieprocedure vedrørende de pågældende indførsler blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 30. oktober 1997 (EFT C 328, s. 16).

3 Ved beslutning 98/247/EKSF af 21. januar 1998 om en procedure i henhold til EKSF-traktatens artikel 65 (sag IV/35.814 — Legeringstillæg, EFT L 100, s. 55) konstaterede Kommissionen, at flere EF-producenter af flade produkter i rustfrit stål (herefter »flade produkter«) havde overtrådt EKSF-traktatens artikel 65, stk. 1, fra december 1993 til og med, afhængig af den enkelte sag, en given dato i perioden mellem november 1996 og januar 1998, idet de på samordnet vis havde ændret referenceværdierne i formlen til beregning af legeringstillægget. Lege-

ringstillægget er et pristillæg, der beregnes på grundlag af noteringspriserne på legeringselementer, der anvendes til fremstilling af produktet, og lægges til basisprisen på rustfrit stål.

4 Under en høring afholdt i Bruxelles den 27. januar 1998 i henhold til artikel 11, stk. 5, i Rådets forordning (EF) nr. 2026/97 af 6. oktober 1997 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 288, s. 1, herefter »grundforordningen«), gjorde sagsøger to og fire bl.a. gældende, at den praksis, der i beslutning 98/247 blev erklæret for ulovlig, havde gentaget sig på Fællesskabets marked for stålstænger, og at dette marked var så påvirket heraf, at enhver påstand om skade, som EF-erhvervsgrenen påstod var en følge af den såkaldt subsidierede import på markedet, var udelukket. Dette synspunkt blev nærmere uddybet i et supplerende skriftligt indlæg af 6. februar 1998.

5 Den 3. februar 1998 indgav sagsøger to og fire en klage til Kommissionen i henhold til artikel 3 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81), der ligeledes vedrørte den påståede samordnede praksis vedrørende legeringstillægget, som udøves af EF-producenterne af stålstænger.

6 Den 17. juli 1998 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 1556/98 om indførelse af en midlertidig udligningstold på importen af stænger af rustfrit stål med oprindelse i Indien (EFT L 202, s. 40, herefter »den midlertidige forordning«).

7 Repræsentanterne for nogle af sagsøgerne blev hørt vedrørende forordningen under en høring afholdt den 27. juli 1998. Efter høringen fremsatte de berørte

selskaber skriftlige indlæg den 31. juli 1998. Sagsøgerne fremsatte deres supplerende skriftlige bemærkninger i et indlæg af 14. august 1998.

8 Ved skrivelse af 14. september 1998 meddelte Kommissionen under henvisning til grundforordningens artikel 15 sagsøgerne en endelig fremstilling af de faktiske omstændigheder og de væsentligste grunde, som den ville lægge til grund i sit forslag om fastsættelse af en endelig udligningstold. Sagsøgerne har besvaret denne meddelelse ved skrivelse og telefax af 23. september 1998.

9 Ved brev af 28. oktober 1998 tilsendte Kommissionens Generaldirektorat for Konkurrence (GD IV) sagsøger to og fire en skrivelse i henhold til artikel 6 i Kommissionens forordning nr. 99/63/EØF af 25. juli 1963 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 (EFT 1963-1964, s. 42) som svar på deres klage af 3. februar 1998. Ved skrivelse af 29. oktober 1998 fremsendte de pågældende en kopi af denne skrivelse til den tjenestegren i Kommissionen, der var ansvarlig for den da verserende antisubsidieprocedure.

10 Den 13. november 1998 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 2450/98 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af stænger af rustfrit stål med oprindelse i Indien og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 304, s. 1, herefter »den endelige forordning« eller »den anfægtede forordning«).

11 Ved beslutning af 21. april 1999 afviste Kommissionen klagen af 3. februar 1998 fra sagsøger to og fire (sag IV/E-1/36.930). Kommissionen fastslog i den pågældende beslutning, at der ikke forelå tilstrækkelige beviser for, at det legeringstillæg, som EF-producenterne af stålstænger anvendte, var udtryk for en samordnet praksis.

Retsforhandlinger

12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 1. marts 1999 har sagsøgerne anlagt denne sag.

13 Ved kendelse afsagt den 11. juni 1999 af formanden for Rettens Anden Udvidede Afdeling har Kommissionen fået tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande. Kommissionen har dog ikke indgivet indlæg.

14 Da sammensætningen af Rettens afdelinger er blevet ændret fra det nye retsår, er den refererende dommer blevet tilknyttet Første Udvidede Afdeling, som denne sag følgelig er blevet henvist til. På grund af efterfølgende ændringer i sammensætningen af Retten den 15. december 1999 er sagen blevet tildelt en anden refererende dommer i den samme afdeling.

15 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Første Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og med henblik på sagens tilrettelæggelse anmodet Rådet og Kommissionen om under retsmødet at besvare visse spørgsmål.

16 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten i retsmødet den 15. maj 2001. Ved telefax indgået til Justitskontoret den 23. maj 2001, har Rådet på Rettens opfordring fremlagt en skriftlig version af visse af dets svar afgivet mundtligt under retsmødet.

Parternes påstande

17 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at den endelige forordning er ugyldig i medfør af EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) og EF-traktatens artikel 174 (efter ændring nu artikel 231 EF).

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

— Kommissionen tilpligtes, som intervenient, at bære sine egne omkostninger.

18 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

19 I henhold til procesreglementets artikel 113 kan Retten til enhver tid af egen drift efterprøve, om ufravigelige procesforudsætninger er opfyldt, herunder, som det er fastslået ved fast retspraksis, betingelserne for realitetsbehandling af en sag, som fastsat i traktatens artikel 173, stk. 4 (jf. Domstolens dom af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 23, og Rettens dom af 18.9.1997, forenede sager T-121/96 og T-151/96, Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen, Sml. II, s. 1355, præmis 39).

20 I henhold til artikel 173, stk. 4, kan en fysisk eller juridisk person kun anlægge sag til prøvelse af en retsakt, der er udstedt af Kommissionen eller Rådet, såfremt denne retsakt er en beslutning, der retter sig til ham, eller en beslutning, som skønt den er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører ham umiddelbart og individuelt.

21 Det følger heraf, at sagen kun kan antages til realitetsbehandling, i det omfang annullationspåstanden vedrører bestemmelser i den anfægtede forordning, som berører sagsøgerne umiddelbart og individuelt. Dette er tilfældet for bestemmelserne i den nævnte forordning, som indfører en endelig udligningstold eller endelig opkrævning af en midlertidig udligningstold på import af stålstænger fremstillet af sagsøgerne, og som fastsætter satserne for den pågældende told. Sagsøgerne kan derimod ikke anlægge sag med påstand om annullation af bestemmelser i den anfægtede forordning, som vedrører andre selskaber. Den foreliggende sag skal afvises, for så vidt dette er tilfældet.

Realiteten

22 Til støtte for deres påstand har sagsøgerne fremført tre anbringender. Det første anbringende er, at den endelige forordning er i strid med grundforordningens artikel 1, stk. 1, artikel 8, stk. 1, 6 og 7, og artikel 15, stk. 1, og med artikel 15 og 19 i aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger, vedtaget af Verdenshandelsorganisationen i forbindelse med de multilaterale forhandlinger i Uruguay-runden (EFT 1994 L 336, s. 156, herefter »ASU«), ligesom der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn, idet den endelige forordning pålægger en udligningstold, uden at det på korrekt og begrundet vis er konstateret, at EF-erhvervsgrenen, der fremstiller lignende produkter, har lidt væsentlig skade som følge af import af de omhandlede produkter. Det andet anbringende er, at der er blevet tilsidesat en væsentlig formforskrift med henblik på grundforordningens artikel 10, stk. 9, og artikel 13, stk. 1, i ASU, idet Indiens regering ikke, som foreskrevet i de nævnte bestemmelser, er blevet inviteret til at deltage i rådslagningen. Det tredje anbringende er, at den endelige forordning er i strid med grundforordningens artikel 1, stk. 1, artikel 2, stk. 1, litra a), nr. ii), og artikel 15, stk. 2, og artikel 1, nr. 1.1, litra a), 1, nr. ii), og artikel 19, stk. 3, i ASU og proportionalitetsprincippet, ligesom der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til de faktiske omstændigheder og en klar procedurefejl, idet den endelige forordning pålægger en udligningstold med urimelige satser i forhold til den indiske »Passbook Scheme«.

Det første anbringende om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 1, artikel 8, stk. 1, 6 og 7, og artikel 15, stk. 1, og artikel 15 og 19 i ASU samt om et åbenbart urigtigt skøn

Parternes argumenter

23 Sagsøgerne har gjort gældende, at der på den ene side i henhold til grundforordningens artikel 1, stk. 1, artikel 8, stk. 1, 6 og 7, og artikel 15, stk. 1, og

artikel 15 og 19 i ASU kun kan pålægges en udligningstold, såfremt det inden for rammerne af en korrekt undersøgelse er blevet konstateret, at den subsidierede import påfører EF-erhvervsgrenen væsentlig skade, og at der på den anden side skal ses bort fra den skade, som skyldes andre faktorer, som ikke kan tilskrives den omhandlede import, herunder bl.a. den skade, der må tilskrives EF-erhvervsgrenens egen konkurrencestridige adfærd.

24 Sagsøgerne har påberåbt sig Domstolens dom af 11. juni 1992 i sag C-358/89 (Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 3813, præmis 16, herefter »Extramet II-dommen«) og gjort gældende, at EF-institutionerne også i det foreliggende tilfælde har tilsidesat deres forpligtelse til at fastsætte skaden korrekt. Institutionerne har derfor anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til skaden og årsagssammenhængen.

25 Sagsøgerne har i deres skriftlige indlæg principalt gjort gældende, at EF-producenterne af stålstænger har udvist den samme konkurrencebegrænsende adfærd som den, der i beslutning 98/247 blev tilskrevet EF-producenterne af flade produkter, og subsidiært, at selv om en sådan adfærd ikke er blevet udvist af EF-producenterne af stålstænger, har den adfærd, der er blevet udvist af EF-producenterne af flade produkter, under alle omstændigheder haft indflydelse på prisen for stålstænger. I begge tilfælde har EF-institutionerne undladt at inddrage disse faktorer ved fastsættelsen af skaden.

26 Under henvisning til beviserne i skrivelsen til Kommissionen af 6. februar 1998 og i klagen af 3. februar 1998, samt i skrivelsen i henhold til artikel 6 i forordning nr. 99/63 af 28. oktober 1998 har sagsøgerne anført, at EF-producenterne af stålstænger i hele den periode, der er dækket af antisubsidieringsundersøgelsen, systematisk har praktiseret et system med identiske pristillæg for deres salg i Europa, der svarer til det legeringstillæg, der blev anset for ulovligt i beslutning 98/247. De anvendte tillæg for stålstænger er blevet beregnet ved at

gange det tillæg, som blev anvendt på flade produkter, med en udbyttekoefficient på 1,35. Den ensartede anvendelse af denne koefficient, foretaget af alle EF-producenter af stålstænger, er blevet bekræftet af Kommissionen i betragtning 36 til beslutningen af 21. april 1999.

27 Sagsøgerne har sluttet, at stålstænger produceret i Fællesskabet er blevet solgt til kunstigt høje priser siden februar 1994. Sagsøgerne har understreget, at ifølge betragtning 49 til beslutning 98/247 har anvendelsen af legeringstillægget ført til, at prisen på rustfrit stål næsten blev fordoblet fra januar 1994 til marts 1995. De har endvidere fremhævet, at prisen for stålstænger har udviklet sig på en måde, som ligner udviklingen for flade produkter i løbet af de omhandlede år. De har påpeget, at en så væsentlig prisforstyrrelse ikke ville kunne overses i forbindelse med vurdering af skaden under antisubsidieproceduren, herunder vurderingen af, hvorvidt der forelå prisunderbud, om EF-erhvervsgrenens rentabilitetsniveau var passende, og om der var tab af markedsandele.

28 Sagsøgerne har under den mundtlige forhandling frafaldet deres principale anbringende, sådan som det er sammenfattet i præmis 25 ovenfor. De har dog understreget, at det med henblik på fastsættelse af skaden inden for rammerne af antisubsidieringsproceduren er irrelevant, om EF-producenterne af stålstænger selv har udvist en konkurrencebegrænsende adfærd, eller om de blot er blevet påvirket af den konkurrencebegrænsende adfærd, som EF-producenterne af flade produkter har udvist. Markedet for stålstænger er under alle omstændigheder blevet påvirket af den sidstnævnte adfærd på grund af den automatiske forbindelse, der var til anvendelsen af en udbyttekoefficient på 1,35, således at Kommissionen, bortset fra tilbagegang i EF-erhvervsgrenens resultater, ikke har haft tilstrækkelige og sikre holdepunkter til med sikkerhed at kunne drage en endelig konklusion vedrørende skadens omfang.

29 Hvad angår årsagssammenhængen har sagsøgerne gjort gældende, at den skade, som angiveligt er påført EF-erhvervsgrenen, ikke skal henføres til importen af

stålstænger med oprindelse i Indien, men til »andre faktorer«, herunder den adfærd, som fabrikanterne af flade produkter har udvist, og indvirkningen heraf på prisen for stålstænger.

30 Rådet har anført, at det i den foreliggende sag har overholdt såvel grundforordningens betingelser for fastsættelse af skaden, som det af Domstolen udledte procedurekrav vedrørende disse betingelser i Extramet II-dommen. Institutionerne har inddraget de argumenter, som sagsøgerne fremførte under den administrative procedure om EF-producenternes påståede konkurrencebegrænsende adfærd, og foretaget en korrekt afvejning af deres relevans i forbindelse med denne procedure.

31 Der står derfor kun det spørgsmål tilbage, om institutionerne har anlagt et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til de foreliggende faktiske omstændigheder. Efter Rådets opfattelse er dette ikke tilfældet.

32 Rådet har endvidere henvist til, at det som grundlag for dets vurdering af prisunderbuddet i relation til de indiske produkter har anvendt den slutpris på stålstænger, som EF-erhvervsgrenen har forlangt (jf. betragtning 36 til den anfægtede forordning). Spørgsmålet var herefter, om slutpriserne — og ikke et element i prisen, såsom legeringstillægget — var blevet kunstigt forhøjet, eller om priserne var et resultat af markedskræfterne, idet legeringstillægget i henhold til beslutning 98/247 (betragtning 48) ikke udgjorde mere end 25% af den endelige pris på flade produkter. Rådet har fastslået, at den slutpris, som EF-producenterne af stålstænger forlangte for identiske produkter af sammenlignelige kunder og i samme periode, varierede (jf. betragtning 47 til den anfægtede forordning).

33 Rådet har som svar på sagsøgernes argumentation gjort gældende, at slutpriserne på markedet for stålstænger ikke kunne betragtes som kunstigt forhøjede, idet EF-producenterne af stålstænger ikke har handlet på samordnet vis for at fastsætte disse priser. Fastsættelse og anvendelse af udbyttekoefficienten beroede, ligesom fastsættelse af slutprisen for stålstænger, på det frie valg hos producenterne af stålstænger og har ikke været en nødvendig følge af de samordnede beslutninger, som producenterne af flade produkter har vedtaget. Eftersom der er tale om forskellige og ikke substituerbare produkter i forhold til stålstænger, er der ikke nogen grund til at antage, at den konkurrencebegrænsende adfærd, som producenterne af flade produkter har udvist, har haft nogen virkning på de priser, som anvendes på markedet for stålstænger.

Rettens bemærkninger

34 I henhold til grundforordningens artikel 1, stk. 1, kan der indføres udligningstold med henblik på at udligne subsidier, der direkte eller indirekte ydes til fremstilling, produktion, udførsel eller transport af varer, hvis overgang til fri omsætning i Fællesskabet medfører, at der forvoldes skade.

35 Grundforordningens artikel 8 bestemmer:

»1. I denne forordning forstås ved 'skade', når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet [...]

[...]

6. Det skal på grundlag af alle de relevante beviser [...] påvises, at den subsidierede indførsel forvolder skade som defineret i denne forordning [..].

7. Der foretages også en undersøgelse af andre kendte faktorer end den subsidierede indførsel, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives den subsidierede indførsel i henhold til stk. 6. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter [...] restriktiv handelspraksis og konkurrence mellem producenter i tredjelande og producenter i Fællesskabet [...].«

36 Grundforordningens artikel 15, stk. 1, bestemmer:

»Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der ydes udligningsberettigede subsidier og forvoldes skade som følge heraf, og er det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser påkrævet at gribe ind [...] træffer Rådet [...] afgørelse om indførelse af en endelig udligningstold [...].«

37 Artikel 15 i ASU (»Konstatering af skade«) og artikel 19 i ASU (»Pålæggelse og opkrævning af udligningstold«) indeholder bestemmelser, som i det væsentlige svarer til de i præmis 34, 35 og 36 citerede bestemmelser.

38 Hvad angår gennemførelsen af institutionernes bestemmelser skal det indledningsvis bemærkes, at besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt EF-erhvervsgrenen har lidt skade, som kan tilskrives dumpingimport eller subsidieret import,

forudsætter en vurdering af komplicerede økonomiske forhold. Ifølge fast retspraksis har institutionerne et vidt skøn, når de skal foretage en sådan vurdering, og den retslige prøvelse må derfor begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, samt til, om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. Domstolens dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 76 og 86, og af 10.3.1992, sag C-174/87, Ricoh mod Rådet, Sml. I, s. 1335, præmis 68; Rettens domme af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Rådet, Sml. II, s. 2681, præmis 131, af 18.9.1996, sag T-155/94, Climax Paper mod Rådet, Sml. II, s. 873, præmis 98, og af 30.3.2000, sag T-51/96, Miwon mod Rådet, Sml. II, s. 1841, præmis 94).

39 Hvad nærmere bestemt angår prøvelsen af, om formforskrifterne er overholdt, har Domstolen i Extramet II-dommen om antidumping udtalt, at ved fastsættelsen af skaden er Rådet og Kommissionen forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes dumpingimporten, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer, herunder især den skade, der eventuelt må tilskrives fællesskabsproducenternes egen adfærd (præmis 16). Efter at have konstateret, at det i den konkrete sag ikke fremgik af nogen af betragtningerne til den omhandlede forordning, at institutionerne rent faktisk havde undersøgt, om fællesskabsindustrien ikke selv med sin salgsnægtelse havde bidraget til skaden og bevist, at den påståede skade ikke skyldtes de af Extramet fremførte momenter, fastslog Domstolen, at fællesskabsinstitutionerne ikke havde foretaget en korrekt fastsættelse af skaden (præmis 19).

40 I denne sag fremgår det såvel af betragtning 66 til den midlertidige forordning som af betragtning 42-49 til den endelige forordning, at institutionerne rent faktisk har undersøgt, om fællesskabsindustrien ikke selv med sin konkurrencebegrænsende adfærd havde bidraget til skaden, som påstået af sagsøgerne under den administrative procedure. Med henvisning til det formkrav, som Domstolen har opstillet i Extramet II-dommen, har de i det mindste formelt foretaget en korrekt fastsættelse af skaden.

41 Det skal endvidere efterprøves, om institutionerne har udøvet et åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med fastsættelsen af skaden og årsagssammenhængen mellem skaden og den subsidierede import, idet de har lagt vægt på, at der ikke forelå andre faktorer end disse indførsler, som sagsøgerne havde henvist til med påstand om, at de samtidig kunne påføre EF-erhvervsgrenen skade. Det påhviler sagsøgerne at fremlægge de beviser, der gør det muligt for Retten at konstatere, at der er udøvet et åbenbart urigtigt skøn (jf. Rettens dom af 17.12.1997, sag T-121/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 2391, præmis 106, og af 28.10.1999, sag T-210/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 3291, præmis 58).

42 Sagsøgerne har hertil gjort gældende, at priserne på stålstænger var blevet kunstigt forhøjet, enten ved at producenterne af stålstænger selv på samordnet vis anvendte legeringstillægget — jf. sagsøgernes principale påstand, som de frafaldt under den mundtlige forhandling for Retten — eller ved at producenterne af flade produkter på samordnet vis anvendte legeringstillægget samtidig med en ensartet anvendelse af udbyttekoefficienten - jf. sagsøgernes subsidiære påstand, som de under alle omstændigheder har fastholdt under retsmødet. Ifølge sagsøgerne kunne disse priser derfor ikke danne et sikkert grundlag for en konstatering af, om der var tale om et prisunderbud på de indiske produkter.

43 Rådet har ikke i forbindelse med denne sag bestridt, at prisen på stålstænger efter EF-erhvervsgrenens praksis beregnes på grundlag af en basispris, hvortil er lagt et legeringstillæg, der beregnes ved at anvende en udbyttekoefficient på 1,35 på det legeringstillæg, som producenterne af flade produkter opkræver. Kommissionen har endvidere i sin beslutning af 21. april 1999 anerkendt, at EF-producenterne af stålstænger gennem mindst 10 år har anvendt en koefficient på 1,35. Det fremgår desuden af de oplysninger, som institutionerne har indhentet under den mundtlige forhandling, at Kommissionen i sin undersøgelse har fastslået, at producenterne af varmtvalsede stålstænger, der henhører under EKSF-traktatens anvendelsesområde, og som med en andel på ca. 85% af den endelige salgspris udgør hovedmaterialet i fremstillingen af stålstænger, selv udøver en praksis, hvorefter de beregner legeringstillægget på deres egne produkter ved at multiplicere det legeringstillæg, der anvendes af producenter af flade produkter,

med en faktor på 1,2. Rådet har ikke bestridt beregningsmetodens gennemsigtighed for køberne på grund af den obligatoriske offentliggørelse af prislister for EKSF-producenter og -forhandlere.

44 Institutionerne har imidlertid understreget, at der ikke foreligger bevis for, at iværksættelse og anvendelse af denne beregningsmetode for legeringstillæg på stålstænger er resultatet af en samordnet praksis hos producenterne af stålstænger. Rådet har i sine skriftlige indlæg gjort gældende, at fastsættelse og anvendelse af udbyttekoefficienten, ligesom fastsættelse af slutprisen, beroede på det frie valg hos producenterne af stålstænger og således ikke har været en nødvendig følge af de samordnede beslutninger, som producenterne af flade produkter har vedtaget. Eftersom der var tale om forskellige og ikke substituerbare produkter, er der ikke nogen grund til at antage, at den konkurrencebegrænsende adfærd, som producenterne af flade produkter har udvist, har haft nogen indvirkning på markedet for stålstænger.

45 Det bemærkes, at institutionernes argumentation ikke kan tiltrædes, og at fastsættelsen af skaden og årsagssammenhængen mellem den pågældende skade og den subsidierede import i den anfægtede forordning er behæftet med en åbenbar fejl.

46 Under omstændigheder som de i denne sag foreliggende er det forhold, at det ikke har kunnet fastslås, at slutprisen på stålstænger var udtryk for en samordnet praksis mellem EF-producenterne, ikke ensbetydende med, at disse priser burde betragtes som troværdige og som værende i overensstemmelse med almindelige markedsvilkår, når den skade, som de pågældende producenter har lidt på grund af de indiske subsidierede indførsler, skal fastsættes. Tværtimod burde den parallelitet, der er konstateret i prisudviklingen for på den ene side flade produkter og på den anden side varmtvalsede stålstænger og stålstænger, som på grund af en ensartet og konstant anvendelse af en udbyttekoefficient på henholdsvis 1,2 for producenterne af varmtvalsede stålstænger og 1,35 for

producenterne af stålstænger på legeringstillægget for flade produkter, have foranlediget institutionerne til at indrømme, at den konkurrencebegrænsende adfærd, som producenterne af flade produkter har udvist, kunne have en betydelig afsmittende effekt på prisniveauet for stålstænger, således at priserne blev kunstigt forhøjet, selv om de ikke direkte var genstand for en ulovlig samordnet praksis mellem producenterne.

47 Dette gælder så meget desto mere som Kommissionen i sin beslutning af 21. april 1999 har konstateret, at »flade produkter udgør ca. 85% af de færdige EKSF-produkter, som leveres af EF-producenter«, og at »som følge af, at flade produkterne udgør en væsentlig del af markedet, er prisen på markedet for rustfrit stål meget ofte fastsat af producenterne af flade produkter«.

48 Institutionerne har således, idet de ikke har taget hensyn til den ensartede og konstante erhvervsmæssige praksis hos EF-producenterne af stålstænger og varmtvalsede stålstænger, hvis objektive virkning på dette produktmarked har været automatisk at overvælte de høje kunstige priser, som opnåedes på grund af en samordnet praksis mellem producenterne af flade produkter, undladt at tage hensyn til en anden kendt faktor end de subsidierede indførsler, som samtidig kunne have påført EF-erhvervsgrenen skade.

49 Der er ikke rejst tvivl om denne konklusion i de af Rådet og Kommissionen fremførte betragtninger i forbindelse med konstateringen af omfanget af og årsagen til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, idet der i betragtningerne er lagt vægt på det fald i slutpriserne, der har fundet sted siden 1995 (jf. betragtning 75 til den midlertidige forordning og betragtning 53 til den endelige forordning), og som falder sammen med stigningen i indførslerne fra Indien.

50 I henhold til Kommissionens egne betragtninger (jf. betragtning 75 til den midlertidige forordning) har indekset for den gennemsnitlige salgspris for stålstænger på Fællesskabets marked i perioden fra 1994 til 1997 udviklet sig som følger:

1994 = 100

1995 = 134

1996 = 126

(1.7.1996 til 30.6.1997) = 106

51 Umiddelbart synes en sådan prisudvikling at være forenelig med sagsøgernes anbringende, hvorefter prisstigningerne i 1995 på den ene side, i det mindste i et vist omfang, var kunstige, idet de var et resultat af aftalen om størrelsen af legeringstillægget på flade produkter, som tillige blev pålagt stålstænger ved hjælp af en udbyttekoefficient på 1,35, i henhold til erhvervsgrenens praksis, om end ikke som følge af en ulovlig aftale, og på den anden side prisfaldet i slutningen af 1996 og begyndelsen af 1997, som i hvert fald delvis skyldtes, at den aftalte progressive beregningsmetode for legeringstillæg på flade produkter gradvist blev forladt som følge af Kommissionens indgriben. For så vidt angår det sidstnævnte forhold bemærkes, at det fremgår af betragtning 68 og 70 til beslutning 98/247 — selv om meddelelsen af klagepunkter i denne sag blev meddelt de berørte virksomheder i slutningen af 1995 — at det først var i slutningen af 1996, at den første adressat for beslutningen, Avesta Sheffield AB, ophørte med den aftalte beregningsmetode for legeringstillægget.

52 Det er i øvrigt ubestridt, i modsætning til Rådets opfattelse, at et element i slutprisen på stålstænger (dvs. legeringstillægget på flade produkter før anvendelsen af udbyttekoefficienten på 1,35) har været kunstigt forhøjet på grund af den ulovlige samordnede praksis, som producenterne af flade produkter udøvede, og som nødvendigvis kunne have indvirkning på slutprisen på stålstænger, således at de pågældende priser ikke kunne betragtes som troværdige.

53 Det er for det første åbenlyst, at på et marked, hvor erhvervsgrenen sædvanligvis beregner slutprisen for et produkt ved at lægge en række forskellige elementer sammen, vil eksterne faktorer, som påvirker størrelsen af et af disse elementer, nødvendigvis have en indvirkning på den endelige salgspris, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Denne indvirkning får formodentlig desto større betydning på et marked som markedet for stålstænger, hvor priserne på hovedmaterialet, som var nødvendigt i fremstillingen, og som udgjorde ca. 85% af den endelige salgspris (jf. præmis 43), også har været påvirket af de samme eksterne faktorer, og hvor prismekanismerne for dette hovedmateriale er gennemsigtigt og kendt for såvel købere som sælgere, bl.a. gennem EKSF-prislisterne.

54 For det andet står Rådets argumentation i modsætning til Kommissionens vurdering i beslutning 98/247. I denne beslutning har Kommissionen konstateret, at den samordnede ændring af referenceværdierne for beregning af legeringstillægget for flade produkter blev ledsaget af noget nær en fordobling af priserne på rustfrit stål i perioden mellem januar 1994 og marts 1995. Denne ændring var dog ikke den eneste årsag hertil, men den har været »en stærkt medvirkende årsag hertil i kraft af den mekaniske prisforhøjelse, den udløste« (betragtning 49). Ifølge institutionernes forklaring under den mundtlige forhandling udgør legeringstillægget højst ca. 15% af den endelige salgspris for stålstænger, mens det i henhold til betragtning 48 til beslutning 98/247 kan udgøre op til 25% af den endelige salgspris på flade produkter. Desuden er priserne på stålstænger ikke fordoblet, men kun steget med ca. 34% fra 1994 til 1995 (jf. ovenfor, præmis 50). Denne forskel medfører imidlertid ikke, at institutionerne kan undlade at tage

hensyn til en eventuel lignende virkning på markedet for stålstænger, som den, der er blevet konstateret på markedet for flade produkter.

55 Som svar på sagsøgernes bemærkninger under den administrative procedure har Rådet i betragtning 47 til den anfægtede forordning også anført, at det endvidere var blevet konstateret, at EF-producenternes slutpris for identiske produkter til sammenlignelige kunder og i samme periode varierede, hvilket resulterede i, at den pågældende EF-erhvervsgrens fortjeneste var forskellig. Bortset fra, at der ikke foreligger nogen oplysninger om betydningen af denne forskel — idet Rådet i sit svarskrift kun har anført, at EF-producenternes priser på stålstænger »generelt kun varierer lidt« — er det forhold, at den endelige salgspris på stålstænger kunne variere i et ikke nærmere bestemt omfang, af de allerede nævnte grunde ikke tilstrækkeligt til at udelukke muligheden for, at en ulovlig samordnet praksis mellem producenterne af flade produkter vedrørende beregningsformlen for legeringstillæg tillige har medført en kunstig, men dog varierende, forøgelse af prisen, således at prisfaldet efter 1995 ikke kunne betragtes som en troværdig indikator ved fastsættelsen af den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt. Det afgørende spørgsmål i denne sammenhæng er, om den ulovlige samordnede praksis på markedet for flade produkter har medført en forhøjelse af det samlede prisniveau for stålstænger, og ikke, om denne forhøjelse har været den samme for alle EF-producenter.

56 Under hensyn til det ovenfor anførte kan sagsøgernes subsidiære påstand tiltrædes.

57 Det første anbringende om, at den endelige forordning er i strid med grundforordningens artikel 1, stk. 1, artikel 8, stk. 1, 6 og 7, og artikel 15, stk. 1, og artikel 15 og 19 i ASU, samt om, at der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn, kan tiltrædes, og den anfægtede forordning bør annulleres, for så vidt som den vedrører produkter, der er fremstillet af sagsøgerne og importeret til Det Europæiske Fællesskab, uden at det er nødvendigt at gennemgå de øvrige anbringender, som sagsøgerne har påberåbt sig til støtte for deres påstand.

Sagens omkostninger

58 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet i det væsentlige har tabt sagen, pålægges det i overensstemmelse med sagsøgernes påstand herom at bære sagens omkostninger. Kommissionen bærer sine egne omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, hvorefter institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Udvidede Afdeling)

1) **Rådets forordning (EF) nr. 2450/98 af 13. november 1998 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af stænger af rustfrit stål med oprindelse i Indien og om endelig opkrævning af den midlertidige told annulleres, for så vidt som den vedrører import til Det Europæiske Fællesskab af produkter, der er fremstillet af Mukand Ltd, Isibars Ltd, Ferro Alloys Corporation Ltd og Viraj Impoexpo Ltd.**

2) **I øvrigt afvises sagen.**

3) **Rådet bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgernes omkostninger. Kommissionen bærer sine egne omkostninger.**

Vesterdorf Potocki Pirrung

Vilaras Forwood

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. september 2001.

H. Jung B. Vesterdorf

Justitssekretær Præsident